

Raguenviny

Zpravodaj č. 4

Pondělí 18. 5. 2026

Divadelní
festival

**BEZ
ZBYTEČNEJCH
ŘEČÍ**

Český FEMAD

Český FEMAD 2026 je minulostí

Takhle začínalo (s výjimkou letopočtu) doposud každé *Poslední slovo* festivalu.

Že letošní ročník vůbec proběhl, to je svým způsobem zázrak. Zázrak podpořený nezměrným úsilím pořadatelského týmu.

Když jsem bilancoval v loňském roce a poukazoval na změny, které se udály, byl jsem hrdý. Na vše, co jsme dokázali, na prostor, ke kterému jsme se dopracovali, a na mnoho dalších věcí. Proto bych v dané chvíli očekával, že letos o žádných velkých změnách nebudu mít možnost psát. Ale ouha!

Třetím rokem po sobě jsme přehlídku pořádali pokaždé v jiném prostoru. Po *Divadle Dialog* a *Divadélku JoNáš* jsme letos byli nuceni opět hledat jiné útočiště. Stal se jím *M-klub* na Skvrňanech, který je součástí plzeňské městské knihovny a účinkuje v něm loutkové divadlo *Bouda*. Tento divadelní prostor jsme objevili díky Honzovi Strnadovi, který nás na něj navedl, a za to mu patří obrovské DÍKY. Bez něj by se festival vůbec nekonal.

Ačkoli odezvy od diváků, od lektorů, a hlavně od zúčastněných souborů byly (a vlastně v této chvíli stále ještě jsou) neobyčejně pozitivní, a ačkoli festival proběhl po organizační stránce naprosto skvěle a hladce a v moc dobré atmosféře, přesto představoval hlavně a především jeden velký zlý sen.

Samozřejmě nebylo všechno šedivé až černé. Redakce měla zatím nejlepší zázemí, měli jsme k dispozici bezva místnost, kde probíhaly *Besedy v kruhu*, která sloužila i jako jídelna a klubovna pro soubory, které přijely později.

Na to, že šlo o řešení místa konání v krajní nouzi a v časovém presu, nám *M-klub* posloužil v mnoha směrech nadstandardně.

Když jsem si před dvěma týdny uvědomil, že je, díky liknavosti a nedůslednosti Magistrátu města Plzně, respektive některých jeho zaměstnanců, v ohrožení nejen fungování *Divadélka JoNáš*, ale i našeho festivalu, měl jsem černé myšlenky. Napadalo mne, že přes veškerou naši snahu a vloženou energii nezvládneme přehlídku uskutečnit.

Pro systém amatérských divadelních přehlídek je nesmírně důležité, že festival *Bez zbytečných řečí Český FEMAD* vůbec proběhl. To je nejpozitivnější možná zpráva.

Zatím je mé hodnocení akce vesměs v kladných hodnotách, tak jakýpak to byl zlý sen?

Ale když si nalijeme čistého vína, tak:

Úroveň festivalu šla oproti loňskému ročníku dolů. Kvalitativně i kvantitativně.

Vycházely sice lektorské úvody a lektorské recenze, ale z dalších vzdělávacích aktivit se uskutečnily pouze *Besedy v kruhu*.

Plánovaný *Dramaturgicko režijní seminář* a *Klub mladých divadelníků* kvůli změně prostředí neproběhl.

Podle očekávání si na Skvrňany našlo cestu velmi málo diváků.

Soubory přijely často pouze na otočku a nefandily ostatním souborům.

Před rokem jsme si vytyčili sedm bodů, ve kterých jsme se chtěli v následujícím ročníku zlepšit. Neuspěli jsme ani v jediném. Bylo to především vinou nucené změny prostoru, nuceným dalším změnám na poslední chvíli, a také situací kolem *Divadélka JoNáš*.

Přesunem přehlídky do jiných prostor jsme promrhali zbytečně velké množství finančních prostředků. Takže MMP se poté, co má zaděláno se stát hrobařem Divadélka JoNáš a málem byl i hrobařem národní přehlídky Český FEMAD, stal se i hrobařem poměrně velké části svých vlastních peněz.

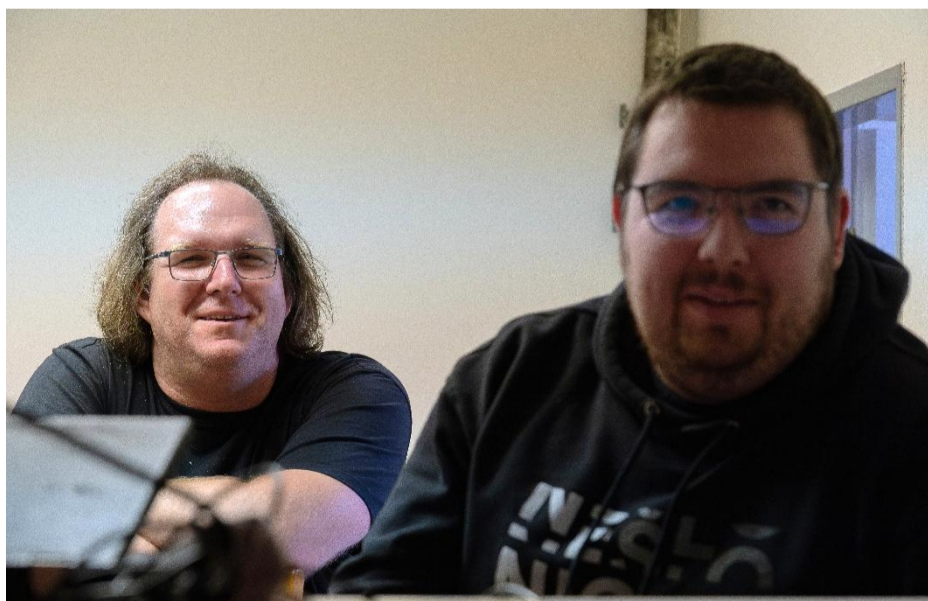
Ale pryč z Krajiny mrtvých. Pryč od řeky Acherón. Právě teď se nechávám Charónem převést zpět přes řeku Styx a dostávám se k redakci, k organizátorům, k lektorům, k účinkujícím, k divákům, ... zkrátka do pozemského ráje, v který tito zmínění človíčkové mění můj jinak obyčejný život.

Děkuji jim všem vždy. Vždy co možná nejsrdečněji a nejupřímněji. Ale letos je můj vděk někde hooooódně vysoko a zároveň je ten vděk hooooódně hluboký. Letošní ročník jsme totiž bez přehánění balancovali nad propastí. Kdybychom to nezvládli, zřejmě by už žádný Český FEMAD v Plzni nikdy nebyl.

Již nyní vás mohu pozvat na Český FEMAD 2027, který se bude konat v termínu 13. – 16. května 2027.

Váš amatérskému divadlu zcela oddaný

Robert Kotál Kunesch.

Jana Pacnerová: Rocker a dvě staré dámy DS Hraničář, Rumburk

Premiéra: 20. 5. 2025, režie: Majka Koukolská

Recenze

Hana Marvanová

Komedie Jany Pacnerové *Rocker a dvě staré dámy* slibuje konverzační střet dvou generací v prostředí luxusního seniorského penzionu. Přestože jde o komedii, objevují se v ní i náznaky zásadnějších témat, jako je stárnutí či poměry v domovech důchodců. Hra se pokouší o nabourávání určitých společenských stereotypů a předpokladů: rocker s barevnou hlavou, který mluví sprostě (a pro starší dámy občas nesrozumitelně), není nutně hlavním záporákem, jak by se dalo očekávat. Naproti tomu milá a všeochotná pečovatelka Kamila se vybarví jako negativní postava. Humor stojí na drobných slovních nedorozuměních mezi generacemi, jako je například záměna slov „skunk“ a „skank“, což jsou však jen podružné komické drobky. Jádrem inscenace je vztah dvou žen odlišných povah: sarkastické, tvrdé a racionální Zity a něžné, romantické a vždy optimistické Agnes. Hra je psaná pro dvě silné herecké osobnosti a na nich celý kus stojí.

V divadelních kruzích se říká, že 70 % úspěchu inscenace tkví v obsazení. V tomto případě nelze než souhlasit a pochválit soubor, který potřebám hry bezesbytku dostal. Eva Vosátková (v roli Zity) a Marta Nekolová (jako Agnes) ve svých úlohách excelují. Sarkastická Zita v jednom „ušmudlaném“ kostýmu s nakráplým hlasem sází jednu trefnou poznámku za druhou. Činí tak bez zbytečného tlačení na pilu, s neuvěřitelnou přirozeností opřenou o životní zkušenost, čímž i z obyčejných replik vytváří prostor pro autentický humor zhrzené stárnoucí intelektuálky. Oproti tomu něžná a roztomilá Agnes v barevných, rozevlátých a věčně se obměňujících se róbách vnáší na jeviště dobře strukturovaný nekld, něhu a laskavost.

Herečka se nebojí dělat si ze sebe legraci, což vynikne především ve skvěle provedeném „telenovelovém“ výstupu, kde pomocí jedné obyčejné háčkované dečky zvládne ztvárnit mnoho odlišných postav. Za tento výstup si zcela oprávněně vysloužila potlesk na otevřené scéně.

Obě dámy mají mezi sebou skvělou chemii, která je hlavním motorem inscenace, aniž by se dopouštěly přílišné herecké karikatury, která by zničila podstatu hry. Skvěle jim sekunduje i mladá posila souboru, Pavel Rampas. Ten ztvárnil rockera Roberta s jemnou duší velmi přesvědčivě a citlivě. Využívá komického potenciálu postavy, ale zachovává jádro mladíka, který má i přes (pro někoho) děsuplný zevnějšek dobré srdce, vychování a morální hodnoty. Díky tomu, že se představitel vyhnul přemíře komiky, nepřináší situace salvy smíchu, ale spíše hřejivý úsměv. To svědčí o velmi dobrém pochopení předlohy. Zdatně sekunduje i Jana Zachová v roli Kamily. I u ní oceňuji civilní přístup k postavě, který divákovi neprozrazuje příliš dopředu, ačkoliv u této postavy byla cítit největší míra herecké nejistoty.

Režii Majky Koukolské je potřeba v první řadě pochválit za výběr titulu a zúročení jeho potenciálu. Všechny výše zmíněné pochvaly hercům jdou velkým dílem za paní režisérkou, která hru rozklíčovala jako příběh o laskavosti a pravdivosti. Určité rezervy však vidím v mizanscénách a řešení pohybových situací. Soubor zvolil cestu realistické komedie s přesahem, čemuž odpovídá i scéna tvořená autentickým nábytkem (jde o funkční náznak realismu, pokoj nemá stěny, protože nejsou potřeba). Některým situacím však vévodí vyprázdňené aranžmá, které vytváří „pohyb pro pohyb“ (popocházení, divadelní obcházení křesla obloukem aj). Režie jako by místy málo věřila hercům a měla potřebu vytvářet neustálý pohyb, aby se na jevišti „pořád něco dělo“. V celku, který stojí na autenticitě, působí takové jednání nelogicky.

Nepříjemně pak zasvítí několik momentů, které nejsou důsledně nachoreografované a působí neuvěřitelně (rockerův pěvecký výstup s koštětem, závěrečná bitka). Místy se také příliš spěchá, jako by jádro inscenace tvořil spíše text než samotné jednání. Příkladem je moment, kdy Zita informuje Agnes o tom, že má Parkinsona. Situace pro režii končí slovem „Parkinson“ a téměř okamžitě následuje tma a přestavba. Je to škoda, protože se tím nevyužívá plný rejstřík obou dam ani potenciál situace; jako bychom od smutného tématu utíkali. K této hře patří i smutek, a měl by dostat prostor.

Závěrem chci říct, že se z mého pohledu jednalo o velmi zdařilou inscenaci, kterou jsem si užila. Osobně jsem neměla problém s déle trvajících přestavbami, které byly vyplněny hudbou a určovaly klidnější tempo inscenace, které pro mě do prostředí domova důchodců patří, ale to je nepochybně pocit individuální. Moje jediná kritika směřuje k výše zmíněnému, tedy, že by se režie mohla méně soustředit na onen všudypřítomný drobný pohyb, který spíše rozptyluje, a místo toho vykládat situace po smyslu jejich podstaty. Zároveň by bylo dobré zaměřit se na klíčové pohybové momenty a vypilovat je tak, aby v nich herci měli jistotu. I přes tyto drobné výtky děkuji, byla radost se na vás dívat!

Hana Marvanová

Beseda v kruhu

Černé lidstvo: schematická hra; místy padal temporytmus; ošetřovatelka byla na pěst; chyběla ostřejší hudba; vyprázdněný pohyb po jevišti.

Bílé lidstvo: progres; herecké výkony; úžasné postavy – typové obsazení; kostým rockera.

Lála: Autorka je právnička a překladatelka z angličtiny.

Režisérka Majka Koukolská: Proč ta hra? Měla jsem obsazení. Práce s textem? Výrazné škrty. Téma? Žít naplno můžeme vždycky, život začíná v jakémkoli věku.

Jojo: Je to spíše klišé než schematismus – ale dobře udělané klišé.

Radmila: Schematické není téma, ale text. Díky vám a vašim hereckým výkonům postavy a vztahy fungují. Tu a tam jsou méně zřetelné motivace.

Robert: Jedná se asi o v současnosti nejfrekventovanější text na amatérských jevištích.

Wen: Autorka nectí jazyk – „roštěnka“ a „šukna“ jsou výrazy jiné generace.

Ad režie – Marvanka: Obsazení je fenomenální. Ke hře jste přistoupili s laskavostí, takže vzniklo množství humoru, který v předloze není, a to humoru nevulgárního. Jako herečky byste si mohly více věřit a zrušit zbytečná aranžmá (např. nalévání pití), chybějící reakce na „Parkinsona“. Není třeba spěchat. Více pracovat s pauzou – týká se Zity.

Ad režie – Jojo: Organická hudba. Pár divně tlačných momentů (např. rockerovo zkoušení na úvod vytírání).

Malina Prześluga: Kdo neskáče, není holub aneb Zobáky k sobě**Divadelní klub mladých, Česká Lípa**

Česká premiéra: 22. 4. 2025, režie: Ivana Bufková

Recenze**Johana Jurášová****Nakažlivá radost**

Sídliště, banda holubů, jeden vrabec a jedna hladová kočka. Mladý kolektiv s pedagogickým vedením sdružený pod DKM Česká Lípa na poutavém příběhu představuje téma vyloučení z kolektivu a diskuzi o tom, co je to opravdová čest.

Holubí gang a jím odstrkovaný vrabčák mají jedno společné – hroživou kočku obcházející sídliště. Díky respektu, který si u ní získá, dostane otloukánek příležitost stát se hrdinou a ukázat, že předvádění statečnosti není totéž co statečnost opravdová. Inscenace stojí na energických hereckých výkonech. Kočka Dolores (Lucie Dvořáková) pracuje s výraznou stylizací, v níž ale neupadá do šablony a její postava tak zůstává živá a přirozená. Vrabec Zdeněk (Denisa Šmídová) zůstává civilnější, ale přesto přesvědčivý a autentický, a přestože je stylově jinde, do celku zapadá jako díl puzzle. Obě představitelky sólových rolí pracují se svými postavami sebevědomě a dynamicky. Parta holubů je ztvárněna jako několik typů pohybujících se na pomezí mezi holuby, fotbalovými fanoušky a teenagery. Holubí banda těží z typového obsazení a ze společné energie, ale mírně pokulhává na tom, že přílišná individualizace jednotlivců

str. 6

oslabuje sílu celku. Holubí stylizace nemá nijaký společný jmenovatel kromě vnějškových znaků, jako jsou kostýmy a dvouminutová taneční choreografie. Jejich pohyb přechází od maskulinity fotbalových fanoušků k feminitě, od uvolněných skejtáků na sídlišti ke křehkým dětem na hřišti, a to i v rámci jednoho hereckého partu. Kolektivní holubí postava pak působí nekonzistentně a s oslabeným holubím charakterem ztrácí oporu celé metafory vypovídající o kolektivu. I toto je ale v rámci celku a měřítek činoherního amatérského divadla pouze dílčí výtku, protože soubor podává ve vedlejších rolích i velmi autentické výkony (např. holub Laďa – Vojtěch Fuit), které nejsou samozřejmé a radost z tvorby prýšticí z jeviště je opravdu silně nakažlivá.

Na závěr lze říct, že kromě silného tématu dobře vtěleného v příběhu pro děti přinesl soubor DKM Česká Lípa energii, radost z tvorby a velké herecké sebevědomí, kterými přesvědčil bezmála celé publikum.

Johana Jurášová

PS: Choreografie, již někteří vytkli jistou šněrovanost, je zařazena na začátku i na konci, a tvoří tak oblouk příběhu, který začíná a končí u kolektivu. Pokud ale vyprávíme příběh o kolektivu, který prošel proměnou, neměla by i choreografie nějakou projít? S přijetím Vrabce a s novými pravidly fungování by pak i taneček mohl být partě víc vlastní.

Beseda v kruhu

Černí: choreografie je obecné poskakování; ostravský dialekt je víc alibismus než smysl. Jak funguje na českolipsku?; ZUŠkovský charakter; pointování písniček.

Bílí: absolutní souhra, vzájemné napojení účinkujících; způsob ztvárnění ptáků; kostýmy – byli to holubi, vrabec a kočka.

Lála: Hra je napsaná pro loutkové divadlo. Proč jste si ji vybrali?

Režisérka: Z Krumlova máme potvrzeno, že činoherní ztvárnění má větší dopad než loutky. Věděla jsem, že

Rozhovor

Rozhovor s režisérkou Divadelního klubu mladých Ivanou Bufkovou

Ivano, vy jste sice neprošli oficiálním sítím směrem na Piknik Most, ale na národní přehlídce jste si už zahráli - FIMFÁRUM Český Krumlov. Nabízí se tedy otázka, kdo je vaším cílovým divákem?

Nemáme přesné mantinely věkové divácké hranice, doporučujeme 9+. Vypovídající hodnota inscenace je vhodná pro malé i velké.

Název souboru Divadelní klub mladých předjímá, že jste souborem mladých divadelníků. Jak moc mladí a jak moc staří tví "mladí" jsou? A jak se ti soubor daří udržovat personálně kontinuální?

Průměrný věk souboru je 19 let. Zahrnuje členy od cca 15 do 30 let, ale je to otevřený interval. Personálně kontinuální? No nevím, už takhle fungujeme, co jsem převzala soubor, více než 25 let. Je to jako řeka, někdo přichází, zanechá otisk, někdo odchází...

V jakém "domácím" prostoru obvykle hraje?

Domácí scénou je Jiráskovo divadlo, to je klasický kukátkový prostor o rozměrech zhruba 7 x 7 m. Logicky domácí prkna jsou nejlepší, protože je člověk zná, ale velmi záleží na inscenaci. S poslední divadelní hrou *Kdo neskáče, není holub...* jsme navštívili dost divadelních interiérů, těžko vybrat jeden konkrétní, herci by byli určitě jiného názoru, ale za mě jeden z nejlepších divadelních prostorů PRO TUTO HRU je Zbraslav (komorní prostředí, technicky vybavené), nejnáročnější bylo Regionální muzeum ČK (i když pořadatelé byli velmi vstřícní, měli jsme problém s prostorem). Ovšem neuškodí to, naučit se přijímat náročnější podmínky.

Kolikátou reprízu inscenace jste v Plzni hráli?

Šestnáctnou.

Dokážete popsat vaši inscenaci jednou větou?

Příběh teenegerovské bandy kdesi na sídlišti, který pranýřuje šikanu, hloupost, stádový jev a vyzdvihuje empatii, odvahu a přátelství.

Jaký máš vztah k Plzni?

Plzeň vůbec neznám a mrzí mě to. Ráda bych smázla toto pro mě bílé místo na mapě, osobně.

Co máš ráda (v souboru / v divadle / v životě) "bez zbytečných řečí"?

Co mám ráda: v souboru - nový přísun energie, setkávání s lidmi, které mám ráda; v divadle - nové výzvy, tvůrčí práci; v životě - radost v kruhu rodiny, dobré lidi, přírodu... je toho moc.

Bylo představení během Českého FEMADu něčím jiným než jindy?

Nic zvláštního se nestalo. Všechno proběhlo tak, jak má být.

Jak na vás působilo publikum?

Diváci byli velmi vnímaví. A byla radost, že protože to bylo dospělé publikum, že reagovali i na místech, kde jsou skryté jinotaje.

Jak vám (v rámci souboru) vyhovuje debata formou besedního kruhu? Byla pro vás něčím přínosná?

Určitě je to správný formát. Je dobře, že se do diskuse zapojuje víc lidí. Je dobře, že se formou černého a bílého vyprovokuje diskuse, protože ze zkušenosti z jiných přehlídek víme, že mluví často jen lektori, a zbytek pléna bývá potichu a nechce mluvit. Bylo to přínosné. Třeba bylo fajn, že jsem mohla oponovat tomu, co říkala Johanka Jurášová, protože to mám nastavené malinko jinak. A líbilo se mi i to, že je vidět, že diváci to vidí z jiného úhlu pohledu a že se o té hře dozvím věci, o kterých jsem neměla ani tušení. Například to, co říkal Petr Svoboda, že kočku vnímal jako symbol nebezpečí.

(wen)

Bez nevhodných citů

DS D3, Karlovy Vary, ve spolupráci s Městskou knihovnou v Lokti

Scénické čtení, nesoutěžní představení

Premiéra: 26. 1. 2023, režie: Petra Richter Kohutová

Rozhlasová hra Mikea Bartletta *Smluvní vztahy* na česká jeviště pronikla díky Divadlu Viola, kde ji uvedla režisérka Lída Engelová, a díky kroměřížskému Divadelnímu spolku. V Kroměříži ji režisér Láry Kolář přejmenoval na *(Ne)korektní vztahy* a vystavěl plnohodnotnou inscenaci s vynikajícími Romanou Malinskou a Michaelou Vachovou v hlavních rolích. Viděla jsem ji v době, kdy jsme s Bájou Šmudlovou hledaly, jak naplnit společně trávený čas. A že ho díky vzájemné náklonnosti a společným zájmům bylo! Bája po třech malých rolích (záskoku v *Betlému*, babičce v *aktovce V Kadani je krásně* a sousedce v *Kubulovi*) potřebovala něco většího, ale komorního, soustředěného a pokud možno „na tělo“. Já jsem si chtěla, po několikeré režii v D3 a rolích, které mi přiděloval kolega Vladimír (satan, prodejce okurek, několik obětí zabijáka, ...) zkusit ambivalentní postavu. Příběh o umanutém dodržování nařízení o milostných a sexuálních vztazích na pracovišti nás obě bavil. Po prvních čtených zkouškách jsme zjistily, že forma scénického čtení je ideální. Změnily jsme název na *Bez nevhodných citů*. A požádaly o spolupráci Městskou knihovnu v Lokti, která nám mimo jiné poskytla prostor.

Proč scénické čtení?

V DS D3 v Karlových Varech experimentujeme se scénickým čtením přibližně od roku 2009. Prvním pokusem byla prvotina Petra Kolečka *Láska vole* v roce 2009. Důvod uvedení byl trojí: 1. okouzlení textem, ovšem s vědomím, že tento typ poetiky není pro obvyklého diváka stravitelný a že v D3 nemáme potřebný počet herců, 2. snaha potkat se a stmelit karlovarské divadelní subjekty, kromě BezDirky a D3 také Divadlo Dagmar, 3. uvést debutanta Tomáše Braunreitera jako režiséra. Vzhledem k rozsáhlým hudebním plochám si text nakonec řekl o výraznější scénování, přesto se ho povedlo nazkoušet

během jediného dne a během následující noci dvakrát zahrát pro zvané.

Zmíněný důvod číslo 1, tedy okouzlení textem (výchozím materiálem, tématem, ...), je zásadní a opakuje se u všech následujících „čteníček“. Hra Matěje T. Růžičky *Čtyři sestry* (2010) a novela *Vertigo* (2017) byly uvedeny také z pedagogických důvodů. (Do souboru přišly tři mladé nadějně herečky a bylo nutno je naučit základy; jeden z členů souboru chtěl trávit více času se synem a naučit ho lépe mluvit.) Podnětem pro nazkoušení *Smíření* Tomáše Vůjtky (2016) byla snaha lépe porozumět problematice poválečného odsunu Němců (a zjištění režisérky, že její předek sloužil ve wehrmachtu). Při reprízování *Loketského zvonu* (2023) se vybíraly finance na pořízení skutečného zvonu do loketského kostela sv. Václava. A tak dále...

KaRkaš

Tvorba scénických čtení je hlavní náplní tvůrčí skupiny KaRkaš, která funguje většinou samostatně, s D3 ale úzce spolupracuje. Prvním počinem bylo *Prodlužování času* Stephena Kinga v roce 2016 v podání Vladimíra Kalného a Petry Richter Kohutové. Tato dvojice od té doby uvedla např. *Pekelné Vánoce*, *Kellera – zabijáka psů*, *Džin protřepat nemíchat*, Wildeovu pohádku pro dospělé *Rybář a jeho duše...* Mezitím vzniklo *Bez nevhodných citů*. A před rokem se spojili všichni tři členové skupiny KaRkaš a prázdniny věnovali práci na *Noční můře Dannyho Coughlina*, povídce à la Bídnicí 21. století. Ta byla k vidění nejen po západních Čechách, ale také na Kaškově Zbraslavi, horšovskotýnecké soutěži aktovek, a díky Robertově laskavosti i na plzeňské přehlídce *Bez zbytečných řečí – Divadelní hold disentu*.

(Rich)

Nejen divadlem živ jest člověk... Jestli jste se podívovali, proč účinkující dostávají při děkovačce ty malé pizzy, tak vězte, že zdání klame... Kromě výtečných koláčků od Robertovy maminky si mohli právě účinkující pochutnat i na originálním pamětním koláči (který jako památka moc dlouho nevydržel).

A můžeme přistoupit k vyhlášení výsledků Českého FEMADu 2026

Oceněné soubory a jednotlivci si odnášejí trvalou památku v podobě keramických kornoutů z výtvarného ateliéru Vlad'ky Zborníkové, vdovy po Františku Zborníkovi, na jehož počest festival Bez zbytečných řečí vznikl.

Sečteno, podtrženo

Cena diváků: Bezprostředně po každém představení diváci vyjádří svůj dojem z inscenace vybarvením kornoutku.

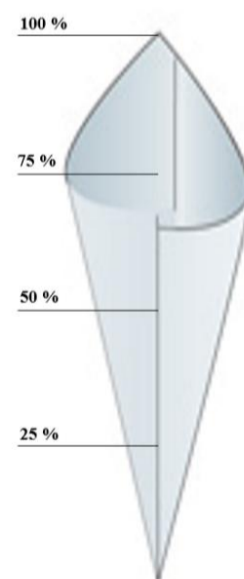
HODNOTÍCÍ KORNOUT

Vážení divadelní nadšenci!

Právě jste získali skvělou možnost stát se odbornými divadelními kritiky následujícího kusu. Až představení skončí, vezměte pastelku, kterou najdete na stolečku u východu ze sálu (případně použijte písátko z vlastních zdrojů) a vybarvěte kornout dle Vaší procentuální spokojenosti se zhlédnutým představením.

Moc děkujeme za zpětnou vazbu, kterou nám tímto poskytnete.

Nádherný zážitek a báječný zbytek večera Vám přeje RAGUENEAU.

Hlavní ceny: Cenu za nejlepší herecký výkon v ženské a v mužské roli a **doporučení na národní přehlídce FEMAD** v Poděbradech udělují zúčastněné soubory. Každý zúčastněný soubor nominuje svého delegáta, který musí být přítomen po celou dobu přehlídky (na náklady pořadatele) a musí zhlédnout všechna představení. Účastní se moderovaných besed v kruhu k jednotlivým představením, a na závěr přehlídky hlasuje. Hlasování probíhá tak, že delegát určí pořadí ve zmíněných kategoriích (pro „svou“ inscenaci nehlasuje). Nominanti do hereckých kategorií vycházejí z hlasování přítomných v závěru *Besed v kruhu*.

str. 10

Cena redakce Raguenovin: Členové redakce udělují cenu za inscenaci.

Inscenace	Mužský herecký výkon Pořadí 1 – 4	Ženský herecký výkon Pořadí 1 – 4
Ragueneau, Plzeň Fabrice Roger-Lacan: Ani spolu ani bez sebe	 Michal Pivoňka (On)	 Andrea Dufková (Ona)
DS J. K. Tyl, Lomnice nad Popelkou Cry Baby Cry	 Luděk Grabec (Ladislav)	 Iveta Hrdličková (Renata)
Činohra Skaláček Tisá Za všechno můžu já aneb Starý bílý muž	 Jiří Jandásek (Vladimír Bohne)	 Jiřina Paurová (Marie Schneiderová)
Hraničář, Rumburk Rocker a dvě staré dámy	 Pavel Rampas (Rocker)	 Eva Vosátková (Zita)
Divadelní klub mladých, Česká Lípa Kdo neskáče, není holub aneb Zobáky k sobě	 Vojtěch Fuit (Laďa)	 Denisa Šmídová (Vrabec Zdeněk)

Výsledková listina

Cena redakce Raguenovin za nejlepší inscenaci

Ani spolu, ani bez sebe (DS Ragueneau, Plzeň)

Cena diváků za nejlepší inscenaci

Rocker a dvě staré dámy (Hraničář, Rumburk)

Kdo neskáče, není holub aneb Zobáky k sobě (DKM Česká Lípa)

Cena za nejlepší herecký výkon v ženské roli

Denisa Šmídová (Vrabec Zdeněk), Kdo neskáče, není holub aneb Zobáky k sobě, DKM Česká Lípa

Cena za nejlepší herecký výkon v mužské roli

Michal Pivoňka (On), Ani spolu, ani bez sebe, DS Ragueneau, Plzeň

Hlavní cena za nejlepší inscenaci s doporučením na FEMAD Poděbrady 2026

Kdo neskáče, není holub aneb Zobáky k sobě (DKM Česká Lípa)

13. – 16. května 2027

Plzeň

Tak na počtenou zase za rok!

Zpravodaj Raguenoviny festivalu Bez zbytečných řečí – Český FEMAD 2026

Redakce: Michaela Seghmanová (seg),
Vendula Skrbek Melišková (wen),
Petra Richter Kohutová (Rich), Jiří Poš (PS)
Fotografie: Dušan Bělohradský a Vendula Skrbek Melišková

Líbilo se Vám na festivalu?
Chcete jej finančně podpořit?
Můžete přispět na účet Raguenoau 1028832364/5500
Předem děkujeme, moc si Vaší podpory vážíme.